

Komentář č. II.

Postoj Romů k náboženství není podle mého názoru jednotný. Aspekty jsou různé například: kde se daní Romové usídlili, jak je místní lidé přijali, jaký panuje vztah mezi místním duchovním a příslušníky této etnické skupiny, jaké zvyky jim vlastní si uchovali atd. Jejich hlavním znakem je, že nemají potřebu primárně v „něco“ věřit. Jejich víra se může časem libovolně měnit, nejsou podle mého názoru na ničem takovém „chronicky“ závislí, ba naopak jsou připraveni, se zcela přizpůsobit jakýmkoli okolnostem. V jejich religiozitě má místo mnoho různých tradic. Problém nastává, když vědomě cítí odmítnutí ze strany například kněze. Poté se uchylují i pro sebe k ne tak atraktivnímu vyznání, kde ze strany duchovního vidí vyšší zájem. Zajímavé mi přijde, jak dokáží sloučit jejich animistickou víru například v mule (mulo jednotné číslo, mule množné číslo) nebo v duše zemřelých s křesťanskou vírou o „očistě“ hříchu. Dobré je podle mého názoru, si povšimnout vztahu Romů ke svatým respektive ke sv. Sáře. Tam kde ji znají, je tento vztah velice pozitivní. Adaptabilita Romů je velice užitečná, dokáží čerpat, ze všeho, co se jim právě naskýtá a co jim je poskytováno. Nedobré mi přijde, že se na základě postupného přizpůsobení se majoritní skupině, nejspíše zřekli mnoha ze svých vlastních religiozních praktik. Romové se místním přizpůsobili proto, že to oni sami považují za užitečné. Například Vánoce a Velikonoce nebudou vnímat stejně jako ortodoxní křesťané, ale pojmu to, jako jakousi „slavnost“.

Určitě je zajímavá otázka míry adaptability Romů na nové situace a nová prostředí. Nicméně stejně jako v jiných případech, nejde tento problém vztahovat na všechny Romy. Spíše je dobré se ptát, jaké prvky mají na míru adaptability vliv – individuální, sociální, ekonomické, atd. A na základě těchto vlivů pak vyhodnocovat proměny religiozity i kultury jako takové u různých romských společenství.